

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Anholtstoget

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 276. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1811_160-txt-shoot-idm221/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Fra Himlen drypped over Kolde Nord,
Da nu med Guld kun Sjælene sig lædse,
Dg slige Tidsler vore op af Jord!

Ja, hvad var det, som før bevared Blobet
Saa klart og sundt i Aarerne det stod?
Hvad var det vel, der saa oplived Modet,
At hæderlig det leved gennem Død?
Hvad andet vel end rene Himmelluft,
Som splittede hver giftig, jordisk Laage,
Hvad andet vel end Himmelurtens Duft
Der slur forjog fra tunge Dielaage
Den dorste Søvn med sine onde Drømme!
Da Diet klart den falske Slange saae,
Som hyllet under Blomsterteppet laa;
Da løfted det sig over Stovets Vrimmel
Dg stired dristig ind i Herrens høie Himmel.
Hint stolte Himmelsyn, som dorste vi beskue
Dg kummerlig benævne Regnens Bus,
Forbi ei mer det os er Herrens Tegn,
Men kun et Farvespil af Sol og Regn,
Det høre vi vort Nordens gamle Skjalde
Med sindrig Kløgt en Bro til Himlen kalde;
Thi visselig vort Liv er sliq en Bro,
Aun fra dens Top kan Diet klart indskue
I Paradiset bag den stolte Bus;

Men freile Hvalving kan kun de besejge,
Som vide med en stærk og stadig Tro,
At det er Veien til Guds Himmerige;
De Andre kun forlyste Diets Sands
Med Skjager og den tomme Farveglands.
De krybe om ved Børns lave Fod
Dg bade, baltre sig i sunkne Flod,
Til Ebbens korte Vepelslund er omme
Dg kummende de høie Bølger komme;
Da hvirvles de i Afgrundsvælget ned
Dg lære skælvende: der er en Evighed,
Hvor skulde de mod Paradiset stunde,
Tilslukke Diet for det falske Ekin
Dg vandre frem med faste raske Trin,
Som negte ham, den Eneste, der kunde
Oplade Porten, som i første Dd
Tilslukkedes af Almagts stærke Finger,
Den Eneste, som mægter med sit Skjold
At værges os, naar Kerubimen svinger
Det hvasse Sværd og alle Hjerter grue
For Bredens Staal og Staalets blanke Lue?
Hvorledes kan en hellig Aand opfyldte
Bantrevne Slægt, som længer ei vil hylde
Ham, Anders Ypperste, Gud Faders Helligaand,
Som ene mægter ved sin stærke Haand
At reise os af Faldets dybe Grav

Dg tænke os en trofast Vandringsskib,
Saa ei vi glide paa den glatte Bue!
Nei, ret som Stormene, da med vanhellig Haand
Man Herrens Plantning ødte, Anholts Land
Forvandlede til ufrugtbar Flyvesand,
Saa have og de onde Vester Storme
Europa og selv Danmark ødelagt,
Da Ero og Haab, som Kærlighedens Bagt
Nedbuggedes; nu Nigerne som Huse
Paa Sand, ei længer staa, men rave kun;
Naar Havet vorer, og naar Storme susse,
Sig til en Grav oplader falske Grund,

Men gamle Jylland, kære Fosterfader!
Som Dreng du holdt mig i din stærke Haand,
Da tyktes det mig klart paa dine Læder
At end i dig var Guds og Nordens Aand:
Fra Diet lynd end det gamle Mod
Naar lange Tirren hebede dit Blod,
Dg rede var du til paa Jydeviis,
Som han din gamle Sen fra Nørreriis,
Dg mangen Gav, som Saga i sin Bog
Ksmålet har med favre, røde Stave,
At løfte Halsen over Tralleaag,
Dg holde Voldsmænd under Lugt og Ave.
De gamle Søder var endnu tilhuse
I Dont og Drif, i Klæder, Tungemaal: